

Пакъ ѝ хрумна за онуй куче  
Що на сънъ ѝ хапа.

## XX.

Въ сѣщѣ-тѣ нощѣ, по тъминни,  
Ни въ туй, ни въ онуй врѣме  
Масторъ Добри ся събуди,  
Кога сичко дрѣми  
Обикаля покрай моста  
И нѣщо си шепни,  
А какво-ли му ѝ на ума,  
Тъ тѣй тихо дебни?  
Глѣда горѣ глѣда долу,  
Сухи рѣцѣ кърши  
И говори си на ума:  
„Трѣба да ся свърши.  
Забикаля вси-тѣ момци,  
Тѣ спѣтъ уморени  
Радва имъ ся — се юнаци,  
Юнашки прострени.

## XXI.

По край моста насадена  
Върба расклонена —  
Самодивска бѣ названа  
И сѣкиму страшна.  
Покрай неѣхъ направили  
Момци-тѣ одрови  
И подъ нѣѣхъ тѣ си спѣхъ —  
Вси камени здрави.  
Ненчо бѣше на одѣра  
На странѣ отъ сѣчки  
Сънуваше, че ся кара  
И бори юнашки.  
Той ихтѣше издълбоко,  
Тѣжно нажалено;  
Мигаше си лѣво око  
С' лице начемерно.